

ZENGİNLİK VE TAKVÂ*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smil'lâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahbihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ ba'd. Fekâle'n-nebiyyü salla'llâhu aleyhi ve sellem:

كَرَمُ الدُّنْيَا الْغِنَى وَكَرَمُ الْآخِرَةِ التَّقْوَى وَخُلِقْتُمْ
مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى

(الديلمى عن ابن عباس)

(Keremü'd-dünyâ el-gınâ, ve keremü'l-âhireti et-takvâ, ve huliktüm min zekerin ve ünsâ)
Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Peygamberimiz rehberimizdir, başımızın tâcıdır; sözleri dinimizin aslıdır, esasıdır. Hadis-i şeriflerine, sünnet-i seniyyesine uyan, dünya ve ahiret saadetine nail olur. Onun yolunda yürüyen, Allah'ın rızasına mazhar olur. Rabbimiz bizi Peygamber Efendimiz'in yolunda yürüyenlerden, sünnetini ihya edenlerden; böylece büyük ecirler, sevaplar kazananlardan eylesin...

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

a. Dünyanın İtibarı

İbn-i Abbas RA'dan, hadis âlimi ed-Deylemî'nin rivayet ettiğine göre, Peygamber SAS Hazretleri, bir hadis-i şeriflerinde şöyle buyurmuşlar:¹

كَرَمُ الدُّنْيَا الْغِنَى وَكَرَمُ الْآخِرَةِ التَّقْوَى وَخُلِقْتُمْ
مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَى

(الديلمى عن ابن عباس)

(*Keremü'd-dünyâ el-ğınâ*) “Dünyanın itibarı zenginliktir. Dünyada insanın hatırı sayılır, itibarlı, gözde, herkesin saydığı bir kimse olması, zenginliktendir. (*Ve keremü'l-âhireti et-takvâ*) Ama âhiretin keremi, itibarlılığı, parayla, pulla değildir; takva iledir.”

(*Ve huliktüm min zekerin ve ünsâ*) “Her biriniz, bir anneden, bir, babadan dünyaya gelmişsinizdir. Yaratılış itibarıyla, hiç kimsenin, kimseye üstünlüğü yoktur.” Bu ifade onu gösteriyor.

Malûm, insanlar arasında bir kimse niçin saygın oluyor? Düşünecek olursak, genellikle parası olan, itibarlı bir kimse olur; geniş mülk sahibi olur, hizmetçiler çalıştırır; parayı dayadığı zaman, her şeyi yaptırır.

“—Para her kapıyı açar.”

“—Zengin arabasını dağdan aşırır, fakir düz

¹ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.298, no:4893; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.92, no:5649; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XV, s.295, no:15523.

yolda yolunu şaşırır” demişler. Zavallı, fakir ne yapacağını bilmezken, zengin bütün kapalı kapıları açar, işini yürütür. Cebine koyar evrakını, gider, parayla polisten ehliyeti, arsasına yüksek katlı bina ruhsatı alır; usulsüz işler yapar, müfettişlerden müspet rapor alıp geçirir; velhasıl her şeyi yapar.

Yani, “Para, para, para!” deyince milletin gözleri açılıyor, parayla her şey yaptırılıyor. Bütün insanların davranışlarına söz geçireceğiz, para kazanacağız diye bir meslek tutturmuş; umumiyetle para için koşturuyor insanlar.

Neden herkes paranın bu kadar peşinde koşuyor? Çünkü her türlü emellerin, arzuların yerine gelmesi için anahtar “—Ben denizi çok seviyorum!”

“—Paran var mı?”

“—Var...”

“—Git deniz kenarında bir yalı al, bir tane kotra al, keyfine bak!”

“—Ben dağ başlarını seviyorum!”

“—Paran var mı?”

“—Var...”

“—Tamam! Git, Uludağ’da en lüks otelde daire kapat, kış gününde kayak yap.”

Ben su altını seviyorum.”

“—Paran var mı?” “—Var...”

“—Git, iki tane tüp al, denize dalma elbiseleri al, denizin altında gez, toz!”

Türkiye’den, cumartesi günü veya cuma günü akşam uçağa biniyorlarmış, Afrika’nın Kenya ülkesine gidiyorlarmış avcılık yapıyorlarmış. Oradan uçağa atlayıp geriye geliyorlarmış. İki günlüğüne. Parası var adamın keyif yapıyor geliyor.

Afrika’nın Kenya isimli ülkesinde dürbünlü tüfekle arslan avlıyor, geliyor.

“—Öff... Ne güzel gün geçirdik be! Ne harikaydı! Arslanın karşısında amma heyecanlı dakikalar geçirdik; hayvanı nasıl kovaladık, nasıl vurduk...” bilmem ne, filân. Geyik yakaladığı zaman, kafasını kesiyor, duvara asıyorlar. Boynuzlu boynuzlu, çatal çatal; “Ben şöyle avcıyım, böyle avcıyım!” Yani, parayla her şey oluyor, ama bu dünyada... Ahirette bunun bir kıymeti yok. Ahirette para insana iki şey getiriyor:²

حَلَالُهَا حِسَابٌ وَحَرَامُهَا عَذَابٌ

(الدیلمی عن ابن عباس)

(*Halâlühâ hisâbün, ve harâmuhâ azâbün*)
[Helâlinin hesabı vardır, haramının azabı vardır.] Paran helâlden kazanılmışsa:

“—Gel bakalım! Nereden kazandın? Nereye harcadın? Vazifelerini yaptın mı? Zekâtını verdin mi, sadakasını verdin mi? Akrabanı gözettin mi? Dullara, yetimlere göz kulak oldun mu? Memleketinde hayırlı işler yaptın mı? Nereye,

² Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.283, no:8192; Abdullah ibn-i Abbas RA’dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.237, no:6328; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.368, no:1176; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XXIII, s.58, no:25556.

nasıl, ne miktarda harcadın? Kazanırken meşru yoldan mı kazandın, gayr-ı meşrû yoldan mı kazandın, içki ticareti mi, afyon ticareti mi yaptın; bar mı pavyon mu çalıştırdın?”

Sorgu sual. Bunların hepsi sorulacak. Yanı, para, helâldense hesabı; haramdansa, azabı var!

Ama, Allah’ın bazı bahtiyar kulları var ki, onlar dünyanın varlıklı insanlarıymış fakat ne kadar güzel geçirmişler zamanlarını... Misal, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz; Peygamber Efendimiz’e iman edip bağlandığı zaman, binlerce altın lirası varmış. Allah yolunda, Rasûlüllah’ın hizmetinde, müslümanların mutluluğu için hayrâta, hasenâta sarf etmiş.

Bakmış ki, Bilâl-i Habeşî çok ezâ, cefâ çekiyor; gitmiş sahibine:

“—Kaça satarsın bu köleyi?”

“—Yüksek bir paraya...”

“—Al!”

Parasını ödemiş, köleyi kurtarmış.

Hazreti Osman muazzam serveti olan, çok sevgili bir insan... Ama, Allah yolunda, onların hepsini sarf edebilmiş. Köle olmamış, paranın esiri olmamış, cimrilik yapmamış; fırsatı yakalayınca, Allah yolunda sarf etmiş. Allah, parayı böyle salih insanlara, hayırlı insanlara versin...

Tanıdığımız bir Kuveytli zengin vardı. Otuz bin dolar zekâtı varmış. Zekâtı otuz bin dolar olursa, serveti ne kadar olur? Ama, son derece cömert,

son derece bilgili, son derece takvalı, ibadet ehli, son derece namuslu bir insandı. Allah ömür versin! Hastaydı kalbinden; Allah afiyet versin. Bir kere tanışmak, birkaç defa Mekke’de görüşmek nasib oldu. Böyle olursa çok güzel.

Dünyada para ve soyluluk geçerli olur. “—Bu kimlerden?”

“—Bu bizim beldenin ağasının oğlu. Bizim memleketin eşrafından filanca meşhur sülalenin oğlu.”

“—Ha! Öyle mi? Aman efendim”” deyip el pençe divan dururlar. Soyunun sopunun geçerli olmasından dolayı itibar görebilir insan. Fakat bunların üstünde, bir başka sebep var: Bir de ilminden, irfanından, ahlâkından, meziyetlerinden, aklından, kabiliyetinden dolayı itibar görür insan. Asıl itibar bu işte! İnsan kendisi hak etmeli. Yani padişah oğlu olsa, en soylu aileden gelse, en zengin insan bile olsa Akıl, ilim, irfan, ahlâk olmadıktan sonra herkesin nefretini kazanır; kıymeti olmaz. Mühim olan, aklının, dininin bütün olması...

Ahirette zenginlik, mevki, makam geçerli değil.

“—Bu adam genel müdüdü, bunu yüksek mevkiye verelim, yüksek yere geçirelim; bu adam köylüydü, bu aşağıda kalsın; bu

işçiydi, bu yoksuldu” demezler. Aşağıdaki insan en yukarıya çıkar. Yukarıdaki insanlar da, çok vebal yüklendikleri, çok zulmettikleri için, esfel-i sâfilîne, cehennem dibine, gayya kuyusuna, en aşağı tarafına gidebilir; zulmünden, kötülüğünden dolayı.

Allah-u Teâlâ Hazretleri, işte o âhirette geçerli olan takvâyı cümlemize nasib etsin...

b. Ahiretin İtibarı

Nedir bu takvâ? “Takvâ, takvâ” diye her yerde söylenir. Bazı insanlara diyorlar ki, “Bu adam çok takvâ ehli bir insandır, çok takvâlî bir insandır.” Takvâ ne demek? Takvâ; sakınan, çekinen, titiz olan insanın vasfıdır. Yani, dikkatli insanın, dikkatli müslümanın, titiz müslümanın vasfıdır. Neden sakınıyor, çekiniyor?

“—Allah’ın emrine aykırı bir iş yapmayayım, günaha kaymayayım, hatalı bir şeyim olmasın, sevapları elden kaçırmayayım, cennet elimden kaçmasın, hatalarımdan dolayı cehenneme düşmeyeyim!” diye yaptığı, yapacağı işi düşünüyor.

Herkes paldır küldür, bir işe koşuşurken:

“—Yooo! Ben oraya gitmem. Orada günah var.” diyor.

Herkes bucak bucak kaçarken, o bu işte sevap var diyor; meşakkatli, sıkıntılı, zahmetli işe koşabiliyor.

Yahudilerden bir tanesi, Peygamber SAS Efendimiz’in zamanında, İslâm’ın hak din olduğunu anlamış. Tevrat’ta da yazılı, ileride müslümanların geleceği. Peygamber Efendimiz’in geleceği İncil’de de yazıyor. Bekliyorlar onlar da. Böyle bir peygamber gelecek diye beklenti içindeydiler zaten. O şahıs demiş ki etrafındaki insanlara:

“—Bu insan, beklediğimiz hak peygamber. Buna tâbi olalım!”

“—Nasıl bırakırız? Muhitimiz, kavmimiz, arkadaşlarımız ecdadımızın dini” demişler, kabul etmemişler.

Ama iki üç kişi de, “Sen haklısın!” demiş. Bu iki üç kişi ile beraber Peygamber Efendimizin yanına geliyorlar, Uhud Harbinde... Diyorlar ki:

“—Yâ Rasûlallah! Sana selâm olsun. Şehadet ederiz ki sen Allah’ın Rasûlüsün. Biz sana inandık, sana tâbi olduk, sana hizmete geldik. Sen Allah’ın hak Peygamberisin. Şimdi senin sıkışık olduğun zaman, işte şimdi asıl ihlâsın belli olduğu zamandır. Sana geldik, emrindeyiz, hizmetindeyiz; senin yanında, omuz omuza savaşmaya geldik.” diyorlar.

Kan gövdeyi götürüyor. Ölen, bağırان, çağırان, hücum eden insanlar arasında ölüme gidiyor, inandığı için... Hak Peygamber olduğunu anladığı için böyle yapıyor.

Peygamber Efendimiz herkese anlatmış durumu. Bir keresinde, Yahudilerin havrasına gitmiş. Yanına sahabesinden bir, iki şahsı alarak yanlarına gitmiş, demiş ki:

“—Ey yahudi cemaati! Size Allah nice peygamberler gönderdi. Musa AS’ı gönderdi, Tevrat’ı indirdi. Bakın, Tevrat’ın içinde, filanca cümlede, falanca parçada, filanca yerde, falanca yerde, bir peygamber gelecek diyor, vasıfları bildiriliyor. İşte o peygamber benim.

Allah’ın gönderdiği, göndereceğini size önceden bildirdiği o şahıs işte benim! Bana iman edin, saadete erin, ahiretinizi kurtarın! Kâfir olursanız vebal altında kalırsınız. Gerçekleri sakladığınız

için büyük cezaya çarpılırsınız. Gelin bu işleri kabul edin!” diyor.

“—Tısss!”

Cevap vermiyorlar, ses çıkartmıyorlar. Çünkü hayır diyecek halleri yok. Ne demeleri lâzım? Evet demeleri lâzım! Menfaatlerinden vazgeçip de evet diyecek yürekleri de yok.

Efendimiz, birkaç defa bu sözü, iyice kafalarına girecek gibi tekrar edip, tebliğ vazifesini yaptıktan sonra ayrılıyor oradan.

Çünkü Peygamber Efendimizin vazifesi tebliğ etmektir. İnsanlar, ister inansın ister inanmasın. İnanmayanın kendisi kaybediyordu. Efendimiz tebliğ etti mi vazifesini yapmış oluyordu. Veda hutbesinde de, insanlara gerçekleri bildirip, “Evet, sen Allah’ın Rasûlüsün! Bize Allah’ın emirlerini bildirdin” deyince, elini kaldırıyor, diyordu ki:

“—Ya Rabbi! Şahid ol. Ya Rabbi! Şahid ol!”

O Havrada, o Yahudi cemaatine onları söyledikten sonra, çıktı geldi. Cevap vermediler. Olur ya, vermezler. Yani herkes gerçeği söyleyemiyor ki. Herkes, o kadar yürekli olmuyor. Herkes Uhud’da Efendimiz’in hizmetine girip de, orada şehid olan kahraman gibi olamıyor ki. Ölüm pahasına da olsa, “Evet, doğru, sen hak peygambersin!” deyip de, tam ihlasın belli olacağı zamanda gelip teslim olamıyor.

Çıkmış yürümüş, gelirken, arkalarından koşarak, Yahudi âlimlerinden Abdullah ibn-i Selâm yetişiyor.

“—Selâm sana ey Allah’ın Rasûlü! Sana selâm olsun. Sen içeride hakkı söyledin, gerçeği söyledin; sözlerin tamamen doğrudur. Aynen öyledir. Ben Yahudi âlimiyim, Tevrat’ın âlimiyim, sözlerin doğrudur. Ben sana iman ettim. Ötekiler, menfaatleri ellerinden kaçacak diye, evet deme yürekliliğini, cesaretini gösteremediler” diyor, müslüman oluyor.

Müslüman olduktan sonra, hangi ırktan olursa olsun, başımızın tacı. Sahabe-i kirâm, Peygamber Efendimizin sevgili ashabından, gökteki yıldızlardan bir yıldız gibi; pırıl pırıl, nûranî bir insan oluyor.

Demek ki, sakınmak, çekinmek, gûnahtan kaçınmak; imana aykırı işlerden, işleri yapıp ta Allah’ın kahrına, cezasına, gazabına uğramaktan şiddetle sakınmak takvadır. Takvâ denilen şey bu...

“—Aman ben şöyle yapmayayım, öyle yaparsam Rabbim bana kızar, gazap eder darılır. Aman ben şu vazifeyi ihmal etmeyeyim, sonra günah olur. Aman ben şu, hayırları yapmağa koşturayım! Çünkü onların çok sevabı varmış.” diye, insanın ince hesap yapıp, titizlik ve gayret gösterip, kendisine hâkim olup, tâbiri caizse; alnının teriyle, sevapları koştura koştura kazanacak bir aşk haline sahip olmasına takva deniliyor.

İşte, âhiretin asaleti, itibarlılığı, takvâdadır. Dünyada malla olan, parayla, pulla, kavimle, kabîleyle, etrafla, avaneyle olan

itibar geçicidir. Asıl önemli olan, insanın takvâ ehli, Allah’tan korkan, sevap işleyen, haram-

dan kaçan, iyi müslüman olmasıdır. Vazifemiz budur. Hayata gelişimizin, gönderilişimizin, imtihanımızın ana meselesi budur. Ne mutlu takvâya sahip olanlara! Asıl sermaye budur. Bu olmadıktan sonra, insanın milyarları olsa, Mısır'a sultan olsa, kıymeti yok. İran'a şah olsa, şahlar şahı olsa, Kàrun gibi zengin olsa kıymeti yok. Filanca artist gibi, meşhur olsa kıymeti yok.

O mübarek kardeşimiz, Yusuf İslâm adını alan o pop şarkıcısı Avustralya'ya gelmiş de, birkaç kişi karşılamış. Demişler ki,

“—Bak gördün mü ettiğini? Sen eskiden pop şarkıcısı olarak, hristiyan olarak, Cat Stevens olarak buraya geldiğin zaman, hava meydanı seni karşılayan insanlarla dolmuştu; yer yerinden oynuyordu. Bak, şimdi müslüman oldun, hiç kimse karşılamıyor.”

Karşılamasın; karşılamazsa karşılamasın! İzzet ve itibar, şeref ve haysiyet, kerem ve asalet, itibar ve saadet, takvâdadır. O takvâ ehli oldu, dinini düzeltti, sağlam imana yapıştı, Allah'ın rızasını kazandı. Cümle cihan halkı kendisine düşman olsa, zararı yoktur.

Bir insanın da cümle cihan halkı dostu olsa, ama Allah'ın sevmediği bir kul olsa, Firavun gibi kendisine tapınsalar, hazineler elinin altında olsa, kıymeti yoktur.

Firavunlardan hangisi kalmış? Mumyaları insanların maskarası olmuş, ellerinde oyuncak gibi geziyor müzelerde. Eli açılmış, ayağı, bacağı açılmış. Bir zamanın Firavununun, mumyalanmış ölüsü orada teşhir ediliyor.

Rezalet, felaket. Yani ölümünden sonra bile rahat etmemiş. Rahat vermemiş Allah, nasib etmemiş. O hale mi düşecekti? Kediler köpekler girmiş mezarına, etini yemiş, budunu yemiş.

İtibar Allah'ın sevgili kulu olmaktadır. İbrahim ibn-i Edhem Rh.A neymiş? Padişahmış. Sarayları varmış, hazineleri varmış, önünden kırk tane altınlı, gümüşlü, kalkanlı, sırmalı, atlaslı asker gidermiş. Arkasından kırk tane altınlı, gümüşlü, kalkanlı, mızraklı, oklu, atlaslı, saltanatlı asker gidermiş. Tantanalı, şâşaalı bir padişahmış. Hepsini bırakmış. Çobanından bir tanesine demiş ki:

“—Ver bakalım bana şu sırtındaki kepeneğini! Al bakalım bu elbiseleri, haydi Allaha ısmarladık.”

Padişahlığı bırakmış, Allah yoluna girmiş. Büyük arif, âlim olmuş, çok kıymetli bir zat olmuş.

Diyor ki birisi kendisine: “—Bize nasihat etsene!”

“—Sana altı tane nasihatim var:

1. İnsanlar dünya köşkleri yapmağa çalışırken, sen ahirette, cennette köşk yapmağa, kazanmağa bak!

2. İnsanlar dışını süslerken, insanlar “Aman, saçlarım yakışıklı olsun berber! Aman enseme güzel tıraş et! Aman, sakallarımı güzelce sinekkaydı kazı! Aman, terzi efendi elbisem çok güzel olsun! Aman, ütüyü jilet gibi güzel yap. Aman ayakkabımın boyası çok güzel olsun derken, sen içini süsle! Ahlâkın güzel olsun; aklın, fikrin, sözün, düşüncen güzel olsun!”

3. İnsanlar, insanların ayıplarıyla meşgul olurken, Ahmed şunu yaptı. Mehmed bunu yaptı. Hasan bunu yaptı. Vay! Tuh! Yazık, rezalet, felaket” derken, sen kendi ayıbını düzeltmekle meşgul ol! Kendine bak sen, kendini düzelt!

“—Benim ne ayıbım var? Tembelliğim var, atayım. Cahilliğim var, aman kurtulayım. Dinî bilgim zayıf, aman öğreneyim. İbadetim eksik, aman ibadetlerimi muntazam yapayım.” Herkes diğer insanların ayıplarıyla uğraşırken, sen kendi ayıbınla uğraş.”

Nasihatlerin muazzamlığına bak!

4. “İnsanlar halkla meşgulken, sen Halik ile meşgul ol! Halkı yaradanla meşgul ol! Yaradanın rızasını kazanmağa çalış!”

Böyle güzel nasihatler eylemiş. Ârif olmuş, evliya olmuş, kerametleri herkes tarafından bilinen, kitaplara yazılan, herkesin sevdiği tasavvuf büyüklerinin en büyüklerinden birisi olmuş. İşte asıl padişahlık o!

Niye evliyaullahı, sultan diyorlar? Sultan Abdulkadir, devlet mi kurmuş? Kadiriye devletini mi kurmuş? Hayır. Allah’ın sevgili kulu, Peygamber Efendimizin sülalesinden ve ağızlarıyla, kitaplarıyla, insanları doğru yola çekmiş bir insan Sultan Abdülkadir! Sultan deniliyor! Sultan Hacı Bektaş- ı Velî, Sultan Mevlânâ Çelâleddîn-i Rûmî deniliyor!. Sultan diye isimlendiriliyor. Neden? Manevî hayatın büyükleri, Allah’ın sevgili kulu olunca, Allah işlerini rast getiriyor.

Zamanımızın, yakın zamanımızın şeyhlerinden birisinin hayatını okuyordum. Kasabadan şehre inmiş, her zaman misafiri olduğu kişinin evine misafir olmuş. Ama adam hacca gittiği için, evde yok. Çocukları, “Aman hocam, aman şeyhim! Hoş geldin, buyur...” diye itibar etmişler, oturtmuşlar.

Bizim tarikatımızın şeyhlerinden bir kimse. Hacca gitmiş olan babalarının da evlatları, bu aziz misafirlerine hizmet ediyorlar. Bir gece yarısı kalkmış demiş ki:

“—Hemen toplanın, şu anda başka yere gideceğiz!”

Ev sahibi olan zatın çocuklarına da haber verin, başka yere gittiğimizi.

“—Efendim gecenin yarısında çıkmasak, sabah olsa...”

“—Yok... Hemen şimdi gideceğiz.”

Haber vermişler:

“—Şeyh efendi sizin konaktan başka bir yere misafir olmağa gitmek istiyor.”

“—Aman, etmeyin, eylemeyin hocam! Gitmeyin. Çok üzülürüz, biz çok memnunuz.”

“—Ben de sizden memnunum.”

“—Hocam gitmeyin, babamız döndüğü zaman bizi öldürür. Niye hocama güzel hizmet etmediniz? Darıltacak bir şey mi yaptınız?” der.

“—Hayır darıltmadınız, Allah razı olsun! Ama gideceğiz.”

“—Aman hocam! Etmeyin, eylemeyin oturun.”

“—Hayır gitmemiz gerekiyor, kusura bakmayın evlatlarım; ben sizden memnunum müteşekkirim, teşekkür ederim.”

Kalkmış gitmiş. Gecenin yarısında, ani, olarak böyle ısrarlara rağmen, kalkmış gitmiş.

Bir tanesi diyor ki:

“—Hocam! Yarına kalsaydık ya, bu acele ne?”

“—Evlâdım!” diyor, “Konağın sahibi Mekke’de vefat etti şu anda. Mal, konak mirasçılarının oldu. O kardeşimiz bizim ihvanımızdı; onun misafiri olarak konağında kalıyorduk ama, şimdi mal mirasçılara geçince, kimin hakkı olduğu belli olmayan bir yerde kalmak istemedim. Hepsinin rızası olur mu olmaz mı diye, ondan ayrıldım. Ama, kimseye bir şey söyleme!”

Çıkıyorlar, başka yerde misafir oluyorlar. Aradan zaman’ geçiyor, haber geliyor ki, babaları Mekke’de hac yaparken, âhirete göçmüş, dünyasını değiştirmiş, vefat etmiş. Hesplanıyor, tam o şeyh efendinin, o konaktan gittiği gece, o saatlerde vefat etmiş.

Evliyaullahın hali öyledir işte! Yani, Allah’ın sevgili kulu olmak, rütbelerin en üstünüdür. Allah’ın sevmediği kul olmak da, zengin olsun, başkan, reis-i cumhur, dünyanın hâkimi, cihangir orduların sahibi olsun, herkesin alkışladığı, önünde eğildiği kimse olsun, kıymeti yok. Allah sevmeyince kıymeti yoktur.

Allah bizi sevdiği kul eylesin! Allah bizi helâl rızıklarla beslesin! Haramlardan uzak eylesin!

Kötü huylardan kurtarsın! Allah, bizi iyi huylara sahip etsin!

Edepli, ârif, zarif, kâmil; sevdiği, kendisine mutî, iyi kullardan olmayı, sâlih kullardan olmayı Rabbimiz bize nasip etsin! Bize sevdiği kul olarak muamele etsin! Huzuruna yüzü ak, alnı açık olarak varıp, iltifatına, rızasına, rahmetine ermemizi nasip eylesin! Cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin!

Bi-hürmeti esrârı sûreti'l-fâtihah!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

29. 03. 1991 - Coburg Melbourne / AVUSTRALYA

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

